

U3A

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE U₃A - ANUL V, NR 11/2024

GALAȚI - NOIEMBRIE 2024

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE A UNIVERSITĂȚII VÂRSTEI A TREIA

ANUL V, NR 11/2024

GALAȚI – NOIEMBRIE 2024

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef	Angela Ribinciuc
Redactor șef adjunct	Bonica Voinescu
Redactor	Mioara Ardieleanu
Redactor	Marin Mihai
Editorialist	Violeta Pușcașu
Tehnoredactor	Ioana Cioroi

ISSN 2810 – 4285 ISSN-L 2810 – 4285

Adresa:
Galați, str. Domnească nr. 47, cod poștal 800008

Contact:
Tel. 0744.701.141
e-mail: angela.ribinciuc@ugal.ro

Tipar executat la:
Galati University Press
gup.ugal.ro

Membrii fondatori

Violeta Pușcașu
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Ioana Cioroi
Marin Mihai

COLABORATORI

Luminița Corduneanu, Doinița Tudorica, Tossy Isofache, Cristina Racocea, Toader Buhăescu, Gheorghe Momanu, Ion Zimbru, Gabriel N. Gherbăluță, Cezarina Adamescu, Luminița Potîrniche, Daniela Gumann, Silvia Ibănescu Curelaru, Daniela Lăcrămioara Capotă, Ion Avram, Teodor Parapiru, Corneliu Goldu, Rodica Alexandru, Radu Moțoc, Violeta Ionescu, Ioan Gh. Tofan, Florin Mocanu, Gabriela Neğuțu, Doina Focșa, Marin Mihai, Tania Nicolescu, Victor-Nicușor Dragomir, Marian Enache, Aurel Cârlig, Marian Dima, Vasile Manole, Rodica Cernea

CUPRINS

Mesaj către cititori

Bonica Voinescu (p. 3)

Editorial

Violeta Pușcașu (p. 4);

Arta de a trăi frumos

Angela Ribinciuc (p. 7);

File de viață

Luminița Corduneanu (p. 10);

Pasiuni

Doinița Tudorica (p. 13);

Tossy Isofache (p. 14);

Aniversări - Vasile Alexandru

Cristina Racocea (p. 17);

Toader Buhăescu (p.18);

Gh. Momanu (p. 19);

Pagini de cultură

Ion Zimbru (p. 22);

Gabriel N. Gherbăluță (p. 25);

Cezarina Adamescu (p. 29);

Luminița Potîrniche (p. 32);

Daniela Gumann (p. 35);

Silvia Ibănescu Curelaru (p. 39);

Daniela Lăcrămioara Capotă (p. 42);

Ion Avram (p. 44);

Teodor Parapiru (p. 49);

Corneliu Goldu (p. 52);

Rodica Alexandru (p. 55);

Radu Moțoc (p. 60);

Violeta Ionescu (p. 65);

Galati, ieri și azi

Ioan Gh. Tofan (p. 70);

Gabriela Neğuțu (p. 76);

Seniori fără frontiere

Doina Focșa (p. 84);

Unde fugim de acasă?

Marin Mihai (p. 89);

Tania Nicolescu (p. 94);

Creații

Victor-Nicușor Dragomir (p. 107);

Marian Enache (p. 109);

Aurel Cârlig (p. 111);

Marian Dima (p. 114);

Vasile Manole (p. 116);

Rodica Cernea (p. 117);

Mioara Ardieleanu (p. 119).

Foto Coperta 1: Tossy Isofache

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate. Redacția revistei își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate și de a exclude textele care fac referiri discriminatorii, nu sunt argumentate, sau nu păstrează o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios.

MESAJ CĂTRE CITITORI

UNDE AJUNG LUCRURILE?

Bonica Voinescu

Dragi cititori, am ales acest subiect deoarece am participat la două cursuri, diferite ca abordare, dar cu același subiect: lucrurile personale.

S-a pus întrebarea: putem să ne despărțim de lucrurile adunate de-a lungul vieții? Cum reușim? Cu tristețe, memorând amintiri legate de fiecare lucrușor, fie că este o carte sau o cană, sau detașat pentru că la o anumită vârstă trebuie să facem ordine în lucruri să reușim să lăsăm o casă cât mai aerisită pentru urmași?

Fiecare are clipele lui de amintiri bune sau rele, triste sau vesele: felicitări, cărți poștale primite de la prieteni, fotografiile din excursii sau de la locul de muncă, căni, farfurii, dar în special cărțile cărora și acum când mă despart de unele dintre ele le răsfoiesc cu drag paginile îngălbenite și uzate de trecerea timpului. Fiecare obiect are o valoare, o poveste care declanșează o emoție. Oare poți trata cu superficialitate împachetarea unei perioade din existența ta? Deschizi dulapul plin de haine, pe care nu le-ai mai purtat, veselă nefolosită, aparate de uz casnic, seturi de lenjerie și îți pui întrebarea: bine, bine, fac ordine, dar, unde duc toate aceste lucruri?

Am fost uluită să văd la gheana de gunoi cărți aruncate, haine răvășite. Nu, nu pot să văd lucrurile mele pângărite (este un cuvânt exagerat?) de mâinile murdare ale celor care răscolesc în gunoaie.

CE-I DE FĂCUT? M-am interesat și cred că am găsit câteva soluții să mă despart cu inimă ușoară de lucrurile mele:

- Căminele de bătrâni.
- Programul de reciclare a textilelor, inițiat în 2018 de către Crucea Roșie.
- Magazinele H&M.
- Bibliotecile școlare de la sate, dar câți copii citesc?

Poate cunoașteți și alte modalități și ar fi grozav să le aflăm.

Dar modelul economiei circulare care are drept scop prelungirea duratei de viață a produselor, reducerea deșeurilor, implică repararea, reutilizarea și reciclarea, iar obiectele, de care nu mai avem neapărat nevoie, își pot găsi drumul spre o altă poveste.

Citind, despre viața noastră și a obiectelor de care cu greu ne despărțim, am descoperit un termen **HOARDER**, care desemnează persoanele care nu se pot despărți de obiectele lor.

Oare în fiecare dintre noi era ascuns unul mai mic sau mai mare?

Dragi cititori, știu că acest subiect este dezbătut în familie, între prieteni sau la cursurile U3A. Mi-ar face plăcere să discutăm în paginile revistei despre sentimentele noastre când ne despărțim de o parte din amintiri. VĂ AȘTEPT!

EDITORIAL

Prof. univ. dr. Violeta Pușcașu

Toți se pricep la scris cărți

În ultima vreme, pare că toată lumea are ceva de spus în materie de orice. La fiecare pas, dai peste oameni convinși că părerile lor și temele pe care le propun spre dezbatere sunt mai bune decât ale celorlalți. Nu zic că e rău. În fond, dacă tot e democrație, de ce nu? De fapt, ceea ce mă neliniștește nu sunt atât subiectele atacate – de la economie și politică până la creșterea puilor de crocodil în Groenlanda -, cât mai ales faptul că sunt tot mai mulți cei care cred că opinia lor trebuie neapărat să ia forma unei cărți. S-a umplut lumea de scriitori. „Influenceri”, milițieni pensionați, vedete ofilite, frizeri și șefi de tură, toți s-au apucat să scrie cărți.

Desigur „scrie” este un termen generic. Și generos. Mai corect ar fi să spunem că, în unele situații, banii sau poziția au permis însușirea unor manuscrise ticluite de alții pe care se lipsesc numele și poza „autorului”. Ați auzit, precis.

Dar nu lipsesc nici cazurile de originalitate sinceră, în care textele sunt redactate chiar de cel care le semnează, doar că valoarea lor e undeva la limita dintre un proces-verbal și o compunere de-a patra. Cum omul tipărește pe spezele lui, se simte îndreptățit să se numească pe sine „autor de cărți”. Lasă că aceste „opere” sunt

maculatură goală, pline de clișee, povești reciclate și banalități futele cu pretenție de „memorii”, dar nu rareori sunt și pline de greșeli gramaticale și cu o sintaxă în suferință acută. Nu sunt aspră gratuit. Spun asta în cunoștință de cauză. Prin natura mediilor prin care m-am tot perindat în ultimii zece ani, am fost deseori în situația de a primi volume îndoielnice semnate de persoane care se recomandau pe sine cu mândrie auctorială „asta e ultima mea carte, sper să vă placă”. Fidelă bunelor maniere, de regulă m-am rezumat la a mulțumi politicos, deși știam sigur că, mai devreme sau mai târziu, volumașul va ajunge în magazia de lemne.

Și cum eu am un principiu geografic pe care îl aplic și cărților, mărturisesc cu mâna pe inimă că pot număra pe degete câte s-au dovedit cu adevărat demne de a fi citite până la capăt.

Adevărul este că scrisul unei cărți bune, care să merite timpul de a fi citită, este dificil. O scriere bună necesită timp, muncă, ordine, introspecție și determinare. E un meșteșug. Plus că un pic de talent nu strică. Iar atunci devine chiar artă. Astăzi ideea că oricine poate scrie o carte a făcut ca acest meșteșug/artă să fie trivializat. În ochii multora, scrisul a devenit echivalentul unui hobby, ceva ce faci „în weekend”, între yoga și brunch. Dacă știi să tastezi, aproape că ești deja *autor*. Au explodat e-book-urile, cărțile de impresii și memorialistica de Mizil. Efectul? Așa cum prea mulți bani în circulație scad valoarea monedei, prea multe cărți mediocre sau de-a dreptul slabe scad valoarea literaturii. Îi zice inflație literară. Cititorii și așa puțini devin sceptici și dezorientați, librăriile și platformele sunt sufocate de titluri fără substanță, iar autorilor buni nu le mai rămân decât două alternative - fie strigă mai tare pentru a se face auziți, fie dispar sufocați de perna impostorilor.

-o un Marquez, un Thomas Mann, Pamuk sau Kundera.

Nu pun degeaba ștacheta așa de sus, căci o *carte* nu e doar un catharsis personal, ci și o mare responsabilitate și o formă de respect față de cititor. Fie el și unul singur.

&

Într-un fel, acest editorial este el însuși parte a fenomenului pe care tocmai îl combat, cel al inflației literare și al părerii că toți se pricep la scris, inclusiv eu. Când nu-mi iese, aplicați principiul (geografic, dar adaptat contextului):

„Sunt atâtea cărți și texte bune pe lumea asta pe care nu vom apuca să le citim, încât e păcat să pierdem vremea cu lucruri minore ca acesta de față”.

Să ne-nțelegem, nu sunt limitativă. Toată lumea poate să scrie, să țină un jurnal, să experimenteze creativ, dar nu cred că toată lumea trebuie să și publice neapărat ceea ce scrie. Iar dacă totuși simți că ai ceva măreț de spus lumii întregi, asigură-te că o spui bine. Cam cum au făcut

ARTA DE A TRĂI

FRUMOS

„Uneori oamenii sunt frumoși.
Nu în aspect.
Nu în ceea ce spun ei.
Doar în ceea ce sunt”
- Markus Zusak -
(scriitor australian, autor
al romanului „Hoțul de cărți”)

Angela Ribinciuc

Cum am renunțat la televizor

Dacă mi-ar fi spus cineva acum câțiva ani că se poate trăi și fără rutina privitului la televizor, aș fi făcut ochii mari. Însă, știți cum se spune: „niciodată să nu spui niciodată”...

În copilărie și adolescență am avut un televizor alb-negru, Venus se numea, nici prea mare, nici foarte mic, pe care îl iubeam ca pe un membru al familiei, mai ales sâmbăta, când erau două dintre emisiunile mele preferate: „De la A la infinit”, făcută de minunatul Tudor Vornicu, și „Teleenciclopedia”, pe care o urmăream fascinată, atât pentru timbrul cald al prezentatorilor, cât și pentru lumea incredibilă pe care o descopeream. Problema lui era că, întotdeauna, înainte de sărbători, i se ducea o lampă – PL 500 și trebuia să merg cu tata, cu televizorul în pătură, de la Siretu - unde locuiam, în Țiglina III - până la Flora, să așteptăm să ne vină rândul, că nu eram singurii, și apoi drumul de întoarcere – uneori pe gheață, cu mare atenție să nu cădem, și sus până la etajul 4. Ce vremuri! Ce mușchi am făcut în toți acei ani, dar nu m-am plâns niciodată!

După 90 mi-am adus, din Austria, la a doua mea ieșire din țară, un televizor color, micuț, argintiu și foarte greu (îmi amintesc cum l-am cărat în brațe ca pe un dar prețios – și chiar asta era la vremea aceea), cred că Luxor era marca, la care am început să văd primele emisiuni din democrație: Doamne, altă viață! Eram fascinată.

În 98 m-am mutat „la casa mea”. Un an am stat fără televizor, pentru că strângeam bani să-mi cumpăr un anume Sony Trinitron, vârf de serie la vremea aceea. Râdeau colegii de la Viața liberă de mine și spuneau în glumă că trebuie să fii „soni” să dai atâția bani pe un televizor... Când, în sfârșit, mi l-am putut cumpăra, am fost cel mai fericit om! Canalul meu preferat, pe care mă uitam seara, înainte de culcare, era Landscape Channel, unde rulau imagini din natură, videoclipuri ambientale cu muzică instrumentală, clasică și modernă, de relaxare, ca fundal sonor. Și acum jinduiesc după acel canal, pe care, însă, nu l-am mai regăsit în noile „pachete” oferite de rețelele de televiziune prin cablu.

M-am mutat din nou, am avut un alt televizor, Sony-ul meu drag a trecut în casa părinților, unde există și astăzi și rezistă cu brio, doar că nu mai are cine să se uite la el.

Anii au trecut, iar timpul pe care l-am alocat televizorului recunosc că a scăzut dramatic. Una dintre ultimele mele amintiri stând mai mult de 10 minute în fața unui televizor datează de acum vreo cincisprezece ani, când mă uitam cu fiica mea la desene animate – seria Shrek e și acum preferata familiei. Tot pe atunci descoperisem un serial turcesc care, recunosc, m-a captivat: Asi, împotriva destinului... Cred că pentru cei care sunt la zi cu serialele turcești acest nume sună de parcă a fost în paleoliticul timpuriu.

Și, ca să fiu sinceră până la capăt, am mai urmărit, la un moment-dat, din întâmplare, partea finală din primul sezon al concursului Exatlon, din 2018, la care a câștigat Vladimir Drăghia.

Cu timpul, însă, am încetat să mai simt nevoia de a mă uita la televizor și spun asta într-

cât am constatat că, pur și simplu, nu îmi face bine. Știți reclama aceea – „aici mă regăsesc, de aici cumpăr”. Ei bine, în cazul meu, m-am regăsit din ce în ce mai puțin în ceea ce vedeam la televizor, așa că nu l-am mai deschis. Și nu știu dacă astfel mai mult am pierdut sau mai mult am câștigat.

M-am obișnuit să citesc pe internet doar știrile care mă interesează, să urmăresc doar filmele care îmi plac și doar podcasturile din care am ceva de învățat. Și mi-e foarte bine așa, pentru că stau departe de toate pseudo-știrile care reflectă doar lucruri negative. Ca fost jurnalist nu mă regăsesc în maniera actuală de realizare și prezentare a știrilor și a reportajelor, și acesta este unul dintre motivele pentru care nu doar că nu mai deschid televizorul, dar nici nu aș mai putea activa în presă.

Deși, teoretic, rolul televizorului este acela de a aduce membrii unei familii împreună - și în perioada copilăriei și adolescenței mele chiar așa era - cu timpul, diversitatea de canale și de produse media a făcut ca, în cadrul aceleiași familii, să existe mai multe televizoare, astfel încât fiecare să poată urmări postul preferat la el în cameră. Deci, unde mai este experiența comună a privitului la televizor?

Și, sincer, când trebuie să îți împarți timpul între serviciu, casă, copil, când să-ți mai rămână timp pentru urmărit discuții sterile, emisiuni stupide sau știri alarmiste? Mai degrabă citesc o carte, adorm imediat și visez frumos.

Dacă televizorul este, dincolo de toate, un mod prin care îi permitem lumii exterioare să intre la noi în casă, cred că e important să fim atenți până la ce punct și mai ales pe cine lăsăm să pătrundă în liniștea căminului nostru. Pentru că, nu-i așa?, telecomanda este la noi.

FILE

de

VIATĂ
plism.art

Că de nu ar fi nu s-ar povesti

Luminița Corduneanu

Cu pași mici pe drumul meu mare

După ce ai ales, după ce te-ai ales, vine vremea să te întorci cu fața spre toate fricile tale. Gata, nu le mai poți ocoli. Simți că tot ce erai și cum erai se descompune ca mai apoi să începi să respiri nou-nouță de neguri.

Mă întrebă femeii: Cum ai făcut ca să pleci dintr-un loc unde nu mai erai iubită, dar locul acela era totuși și „casa ta”?

Cum am făcut? Am tăiat adânc, fiindcă toată răbdarea mea s-a prefăcut în cuțit. Am înțeles că numai eu pot schimba ceva și când am pus în balanță ceea ce meritam și ceea ce primeam, am văzut că sunt furată mult la cântar. Și nu era drept, fiindcă mă fura un nesimțit care s-a ospătat cu tinerețea mea.

Când a văzut că nu mai are pe cine fura, mi-a scris că va merge la mănăstiri, că va face greva foamei, că va jura la popă tot ce vreau și că Muntele Athos e mic copil pe lângă „iubirea lui” pentru mine. Eu am tăcut și am rămas neclintită pe drumul meu.

Apoi am auzit că mi-a adunat într-o zi grămăjoară toate hainele și lucrurile mele și le-a dat foc. Două-trei zile mai târziu în casa, patul și pe pământul meu a adus altă femeie.

„La tine acasă se dau petreceri de răsună Lunca”, mi-a scris o vecină mai alaltăseară.

Eu tac, așa cum am tăcut și când am auzit că a tăiat bradul pe care eu cu mâna mea l-am plantat lângă fântână ca să-l am umbră bătrâneții.

Ce mult am greșit! Umbră bătrâneții, dacă o apuc, îmi vor fi demnitatea mea și sufletul ridicat din genunchi.

Și umbră bătrâneții îmi vor fi oamenii care, pe talgerul meu, vor pune ceea ce merit. Pe toți ceilalți îi voi uita și-i voi lăsa în plata Lui Dumnezeu.

Ni s-a dat o viață și nu ni s-a promis nimic!

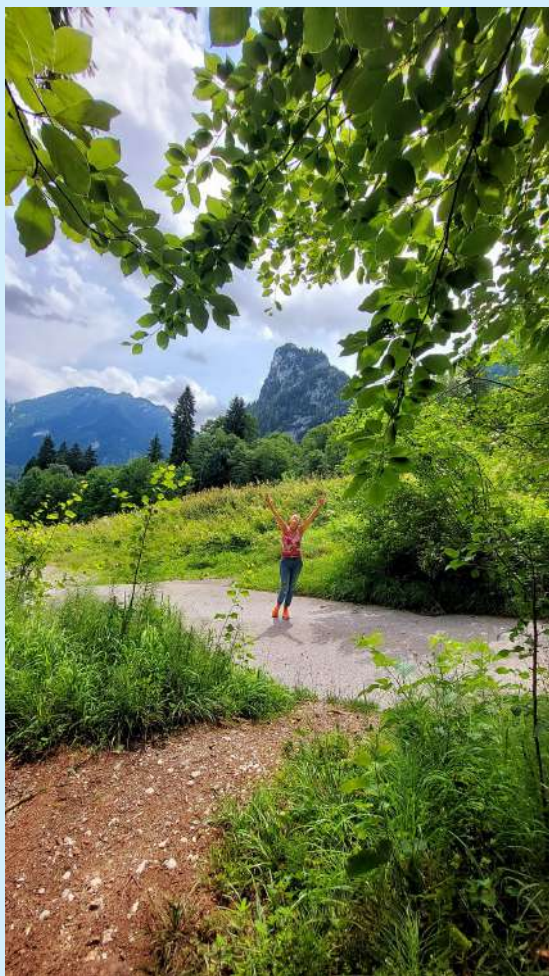
Dacă nu Dumnezeu, Universul, mereu ne dă câte o șansă.

Cumva, din prostie sau neștiință, în tinerețe greșim. Alegem meseria greșită sau omul nepotrivit, alegem să ne înecăm amarul în toate otrăvurile doar-doar vom reuși să mai trăim încă o zi în plus, cădem în tot felul de patimi cu scuza că viața e curvă.

După ce am început să scriu și după ce lacrimile mele s-au transformat în cuvinte care atingeau inimi, m-am ales pe mine, eu.

„Ia stai așa, ființă!”. Trupul meu căra peste 20 de kg în plus, sufletul meu era negru de supărări. Eram la răscruce de drumuri, pe la 45 de ani. Știam că dacă nu aleg, măcar acum, corect, trupul și sufletul meu sunt pierdute.

Așa că am ales să mănânc nuci și prune la micul dejun, nimic la prânz și puțin la cină. Am ales să hotărâsc doar eu ce fac cu viața mea. Cum va fi ea, de fapt, numai Dumnezeu știe, fiindcă „Nu aduce anul ce aduce ceasul, draga mamei”.

Am ales acum cu ce oameni mă înconjur și pentru cine dăruiesc timpul meu prețios.

Le-am dat focului de supărări, erau doar gânduri. Realitatea era clipa de acum care mie mereu îmi scăpa printre degete.

Acum am înțeles: Ni s-a dat o viață și nu ni s-a promis nimic!

Aleg să îmi trăiesc viața așa cum am înțeles că e mai bine. Greu am înțeles, dar niciodată nu e prea târziu, nu-i așa?

Lăsați inima să aleagă pentru voi. Ea știe cel mai bine...

PASIUNI

Creații hand-made

PASIUNI

Doinița Tudorica

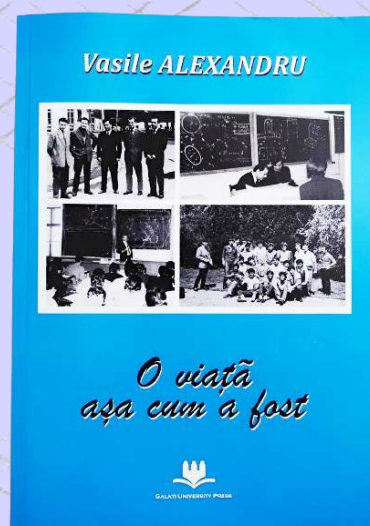

ANIVERSĂRI

Domnului conferențiar universitar inginer
Vasile ALEXANDRU,
la aniversarea a 90 de ani

Cuvânt înainte

Conf. dr. ing. Cristina Racoclea
Catedra de GDD și Grafică asistată de calculator Iași

Indubitabil, editarea lucrării autobiografice prezente, anume „*Vasile Alexandru – O viață așa cum a fost*”, reprezintă un argument esențial în exprimarea culturii organizaționale specifice unei instituții de învățământ superior. Cu atât mai remarcabile sunt continuitatea publicării în fiecare an universitar, din perioada activă a autorului, și evocarea rezultatelor realizate de studenții și cadrele didactice ei ethosului universitar de la Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, catedra de Grafică, Mecanisme și Toleranțe.

În prezenta lucrare sunt evidențiate date autobiografice și rezultate curriculare ale cadrelor didactice și ale studenților, precum și lista lucrărilor științifice publicate în diverse reviste de specialitate, de asemenea, lista lucrărilor contractuale de cercetare științifică și lucrări aplicative executate de autor, precum și lista lucrărilor de cercetare științifică elaborate de colective de studenți sub îndrumarea domniei sale.

Colegii de catedră, din perioada acelor ani, profesori consacrați, cu o reputație confirmată de rezultatele muncii lor, au adus un deosebit omagiu distinsului conferențiar ing. Alexandru Vasile, la împlinirea vârstei de 80 de ani. Profesorii, colegi ai acelor ani, erau interlocutori scripitori, de o rară spontaneitate și având o mare disponibilitate sufletească. Nu poți fi profesor apreciat dacă nu ești interesat de studenții tăi. Erudiția îți aparține doar în măsura în care o dăruiești și altora.

Domnul Profesor Vasile Alexandru este capabil de a răsfrânge lumea în mod personal, cu numeroase trăsături: atașamentul față de student, sentimentul responsabilității, utilitatea muncii depuse, dar și exercițiul admirației, eleganța de a recunoaște meritele colegilor și de a păstra vie memoria celor dinainte.

La mulți ani, fericiți, la împlinirea frumoasei vârste de 90 de ani!

Iași 6.11.2024

Conf. univ. ing. Vasile ALEXANDRU la vârsta de 90 de ani

Prof. univ. dr. mat. Toader Buhăescu

Vasile Alexandru a deschis ochii în Regatul României, pe malul stâng al Prutului, în ținuturile numite azi Republica Moldova.

L-am întâlnit în anul universitar 1961-1962, ambii fiind asistenți, Vasile la catedra de Organe de mașini, geometrie descriptivă și desen tehnic, eu la catedra de Matematică. Spre norocul nostru catedrele erau conduse de specialiști de mare prestigiu în domeniile lor și însemnați oameni de cultură. Am avut mult de învățat de la acești profesori. Având aceleași serii de studenți și discipline înrudite, colaborarea noastră a început în mod firesc. Institutul era tânăr (doar 10 ani) și majoritatea titularilor de cursuri erau navetiști, doar asistenții erau localnici, absolvenți din Galați.

După câțiva ani am avansat și noi: Vasile Șef de lucrări, eu lector. De la început am tot șlefuit cursurile în pas cu dezvoltarea științei și cu normele didacticii, creându-ne stilul personal. Numărul de studenți crescând se cereau mai mulți asistenți, în special la grafică, unde lucrările practice se țineau pe subgrupe.

Datorită prestanței profesionale și morale, AV-ul a fost numit să coordoneze predarea Geometriei descriptive și a graficii. De pe această poziție a îndrumat mulți absolvenți care după debut la Descriptivă și grafică s-au afirmat la alte discipline.

Prin legăturile cu centre puternice din țară, colectivul de la Galați, îndrumat de Vasile Alexandru a deveni apreciat și respectat. Membri din acest colectiv au prezentat lucrări la conferințe de specialitate, bine primite și apreciate. Profesional, am crescut odată cu Institutul Politehnic Galați, actuala Universitate „Dunărea de Jos” din Galați.

A venit vremea să ne întemeiem familii. Copiii au apărut pe la sfârșitul deceniului al șaptelea al secolului trecut. Două dintre fetele noastre au fost colege la școala generală. Ne vedeam la ședințele cu părinții și la alte evenimente școlare. Până înainte de 1989 ne întâlneam aproape zilnic, apoi eu am trecut la Facultatea de Științe, la secția de Matematici, în altă clădire din oraș și ne vedeam mai rar, dar cu bucurie și plăcere. După pensionare ne dăm binețe la Casa de ajutor reciproc, unde doamna Rodica Alexandru este activist voluntar asemenea mie. Timpurile au luat-o repede înainte, fetele noastre sunt pe alte meleaguri. Comunicăm cu ele și cu nepoții on-line, dar ne bucurăm că am intrat în deceniul al 10-lea al existenței noastre.

Îi doresc colegului și prietenului meu, Vasile ALEXANDRU, ani buni, cu întreaga sa familie!

La ANIVERSAREA celor 90 de ani de viață - „așa cum a fost”... viața!

Gh. Momanu

Stimate Doamnă ALEXANDRU,

Dacă în curând voi avea prilejul și plăcerea de a participa la aniversarea celor 90 de ani de viață ai Dumnevoastră, am să vă amintesc că tot anul acesta eu am *aniversat* (de unul singur), 60 de ani de când o pură *întâmplare* ne-a hărăzit întâlnirea și cunoașterea care au făcut ca de la 1 martie 1964 să devenim nu numai colegi de catedră (timp de... 10 ani), ci și companioni (folosesc acest neologism fiindcă mi se pare că exprimă realitatea!) pentru... restul celor... două vieți... „așa cum au fost” ele!

Evident că despre cei 60 de ani, a căror trecere ne-a păstrat în relații colegiale, cinstite, corecte, sunt multe lucruri de spus (de bine! - mai ales din partea mea), la o asemenea aniversare, însă m-am hotărât, stimate coleg sărbătorit, să menționez două constatări pe care timpul mi le-a confirmat:

- Elevii și studenții... *moderni* și contemporani, în marea lor parte (în cvasitotalitate, de fapt), au uitat (sau n-au știut niciodată) numele directorilor școlilor ai căror elevi au fost sau numele rectorilor și decanilor instituțiilor de învățământ superior ai căror studenți au fost; dar, ceea ce este mai de neînțeles e faptul că nu-și mai amintesc nici numele (dacă le-au știut) profesorilor și învățătorilor lor! Excepție de la această *constatare* fac, totuși, studenții Universității „Dunărea de Jos” din Galați (Institutul Politehnic Galați - înainte de 1974) care au avut ca discipline de studiu Geometria descriptivă și Desenul tehnic, studenți care, în cvasitotalitatea lor, au reținut numele profesorului lor... „AV”-ul, aceasta datorită: grijii, eleganței și clarității cu care își prezenta cele ce avea de predat și severității corecte cu care erau examinați și cu care le erau apreciate cunoștințele pentru stabilirea notelor! (O... explicație a acronimului „AV”. După câte îmi amintesc, „AV” era un fel de... *parafă* pusă pe *planșele* studenților, după *corectarea* acestora, fiindcă aceste *planșe* erau păstrate într-un dosar, la laboratorul disciplinei de Desen tehnic, studentul putând să lucreze la ele numai în cadrul acestui laborator, în timpul orelor programate sau în ore suplimentare, însă, până la următoarea oră de lucrări programată, corecturile trebuia să fie făcute de cadrul didactic care supraveghea aceste lucrări, studentul trebuind să știe cine a fost... *corectorul!*).

- În mod paradoxal, deși cadrele didactice din învățământul superior românesc (și din alte părți, de altfel) sunt angajate în calitatea de *educatori*, activitatea lor principală fiind aceea de a prezenta studenților diverse cunoștințe specifice domeniului profesional în care absolventul urmează să-și desfășoare activitatea, ceea ce înseamnă *instruirea* acestuia; dar, în același timp *educatorul* trebuie să vegheze și să contribuie la formarea studenților ca cetățeni responsabili, onești, ceea ce înseamnă *educarea* acestora. Cu toate acestea, *promovarea* cadrelor didactice (adică ridicarea pe treptele ierarhice ale profesiei) este făcută pe baza unor criterii care au puțină legătură (sau deloc) cu... educația, cum sunt: activitatea științifică, numărul de lucrări publicate, participări la diverse adunări și congrese *științifice* etc., uitându-se că un bun educator poate fi și un excepțional... om de știință, dar, un excepțional om de știință nu este totdeauna și un bun... educator!

Elevii și studenții, pe lângă a fi *instruiți* trebuie să fie, mai ales, *educați*, educația fiind mult mai puțin schimbătoare, în timp, ca... instruirea.

Pentru a nu lungi prea mult explicarea celor două *constatări* enunțate, voi spune că un *educator* are menirea și datoria de a pregăti persoanele care-i sunt încredințate spre... educare nu numai pentru viitorul apropiat, ci și pentru viitorul ceva mai îndepărtat, educația fiind făcută nu numai prin... cuvânt, ci (mai ales) prin modul de comportare în societate a educatorului, începând cu *ținuta* exterioară și terminând cu modul în care își face datoria de *educator*, atât pentru generația prezentă, cât și pentru generațiile viitoare.

În sensul celor spuse, consider că este folositor să citez poezia „DĂRUIRE”, a lui Nichifor CRAINIC, cu precizarea că:

Măslinul este pomul cu cea mai mare longevitate, peste 1000 de ani (se spune că ar fi chiar 2000 de ani!), devenind, însă, fructifer (sub aspectul economic) cam după 100 de ani!

„DĂRUIRE”

Nichifor CRAINIC

*Aștepti nerăbdător din lună-n lună,
Să rupi căpșuna rumenă din straturi
Ori, la soroc știut, din pomii maturi,
Cireașa roză și albastra prună!*

*Iar, vie dac-ai pus, în toamna a patra
Cu lacrimi dulci te-nveselesc butucii
Și după zece ani, te-așteaptă nucii
Cu ropotele fructelor ca piatra!*

*Dar eu, măslini sădit-am în plantații
Cu rodul pentru alte generații!
Când de pe-acest pământ mă voi fi dus,*

*Culegători, necunoscuți de mine,
Vor scutura măslinii de măslină
Și nici n-or bănui cine i-a pus!*

Consider, stimate coleg, Vasile ALEXANDRU, că și Dumneavoastră, prin ceea ce ați făcut în învățământul superior românesc, „Măslini sădit-ați în plantații”, dar „Cu rodul pentru alte generații”!

Întrucât măslinii sădiți își vor urma cursul creșterii naturale, dându-și, poate, rodul după ce noi „...de pe-acest pământ ne vom fi dus”, vă dau întâlnire pentru un termen mai scurt, posibil: „Aniversarea a 100 de ani de viață, așa cum a fost!”, când, sper, vom mânca măslină din măslinii sădiți de necunoscuți, cu cel puțin 100 de ani mai înainte!

Cu aceleași alese sentimente, de totdeauna!

Galați, 3 noiembrie 2024